

Sygn. akt IIW 173/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 stycznia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Rypinie II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Lidia Oziewicz

Protokolant sekr. sądowy Iwona Górecka

przy udziale oskarżyciela asp. sztab. G. N. z KPP w R.

po rozpoznaniu dnia 24.01.2017r. sprawy

B. B.

s. T. i U. z d. M.

ur. (...) w L.

obwinionego o to, że

1. W dniu 02 czerwca 2016 roku o godz. 17:15 w D. gm. R. kierując pojazdem m-ki A. o nr rej. (...) nie zastosował się do znaku B – 33 w wyniku czego przekroczył dozwoloną prędkość o 30 km/h.

tj. za wykroczenie z art. 92a kw

I. Obwinionego **B. B.** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu we wniosku o ukaranie tj. wykroczenia z art. 92a kw i za to na podstawie art.92a kw w zw. z art.24§1 i 3 kw wymierza mu karę grzywny w kwocie 200,00 (dwieście) złotych.

II. Zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty sądowej oraz kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych kosztów postępowania.

Sygn. akt II W 173/16

UZASADNIENIE

Dnia 2 czerwca 2016 r. funkcjonariusze Komendy Powiatowej Policji w R. M. M. (1) i P. K. pełnili służbę statycznie - dynamiczną na drodze (...). Dokonywali oni kontroli pomiaru prędkości pojazdów przy użyciu radarowego miernika typu „ISKRA-1” w miejscowości D.. Pomiaru dokonywali na prostym odcinku drogi, za zakrętem, na której obowiązywało ograniczenie prędkości do 40 km/h, w dobrych warunkach atmosferycznych. O godzinie 17:15 funkcjonariusz M. M. (1) dokonał pomiaru prędkości pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...)TU. Pomiar wykazał prędkość 70 km/h. W chwili dokonania pomiaru prędkości pojazd ten nie poruszał się w kolumnie pojazdów, jak również nie był wyprzedzany przez inny pojazd. Kierującym pojazdem okazał się B. B.. Funkcjonariusz policji w związku ze stwierdzonym przekroczeniem dopuszczalnej prędkości, po okazaniu obwinionemu wyniku pomiaru, zaproponował mu ukaranie mandatem karnym kredytowanym. B. B. odmówił przyjęcia mandatu stwierdzając, iż pomiar prędkości został wykonany przy pomocy niemiarodajnego urządzenia.

W trakcie przedmiotowej kontroli funkcjonariusz M. M. (1) używał radarowego przyrządu do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym o znaku fabrycznym ISKRA-1, który posiadał świadectwo legalizacji ponownej wydane przez Dyrektora Okręgowego (...) Miar w Ł. ważne do 31 marca 2017 r. Świadectwo to stwierdza, iż powyższy przyrząd pomiarowy spełnia wymagania określone w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z 17 lutego 2014 r. w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości w ruchu drogowym, oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych (Dz. U. z 2014 r. poz. 281).

Dowód: - zeznania M. M. (1) k. 5, k. 36 - 37,

- zeznania P. K. k.7, k. 36

- notatka urzędowa k. 1

- świadectwo legalizacji ponownej k. 2

W toku czynności wyjaśniających obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia i skorzystał z przysługującego mu prawa do odmowy składania wyjaśnień.

Wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w Rypinie z dnia 8 lipca 2016 r. B. B. został uznany za winnego popełnienia zarzucanego mu wykroczenia, tj. wykroczenia z art. 92 a kw i za to Sąd, na podstawie tegoż przepisu wymierzył mu karę 200,00 zł grzywny oraz zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa opłatę sądową w kwocie 30,00 zł oraz kwotę 50,00 zł tytułem zryczałtowanych kosztów postępowania.

Od powyższego wyroku obwiniony wniósł sprzeciw. W efekcie skutecznego wniesienia sprzeciwu sprawa B. B. została skierowana do rozpoznania na rozprawie.

Obwiniony złożył pisemne wyjaśnienia, w których wskazał, iż wnosi o umorzenie postępowania, a z ostrożności procesowej o uniewinnienie go od zarzucanego czynu. Podniósł, błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wydania wyroku nakazowego, a mianowicie wydanie wyroku w oparciu o założenie całkowitej niezawodności urządzenia pomiarowego typu ISKRA, a także zarzucił, temuż orzeczeniu, obrazę § 5 rozporządzenia Ministra Gospodarki z 17 lutego 2014 r. w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości w ruchu drogowym, oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych (Dz. U. z 2014 r. poz. 281). Wyjaśnił, iż dnia 2 czerwca 2016 r. poruszał się samochodem marki A., drogą wojewódzką nr (...), w miejscowości D., zachowując przewidzianą przepisami prędkość. Wskazał, że jego pojazd nie był jedyny na drodze, poruszał się w grupie pojazdów, a całkowite natężenie ruchu można określić jako średnie. Ponieważ urządzenie ISKRA - 1 nie zapewnia identyfikacji pojazdu, który jest przedmiotem pomiaru, a na drodze porusza się grupa pojazdów, B. B. wskazał, że to nie jego pojazd był przedmiotem pomiaru, a on nie popełnił wykroczenia. Obwiniony podkreślił, że § 5 w/w rozporządzenia, sam w sobie stanowi samodzielną podstawę do umorzenia postępowania, ponieważ stanowi, że konstrukcja i wykonanie przyrządu powinny zapewniać wskazanie pojazdu, którego prędkość została zmierzona, również w wypadku, gdy wykonuje się pomiar prędkości pojazdu jadącego w grupie pojazdów, lub gdy pojazd ten wymija, omija lub wyprzedza inny pojazd, a wymagań tych nie spełnia przyrząd ISKRA -1. Na urządzeniu pomiarowym nie widniał numer identyfikacyjny jego pojazdu, ani żadna informacja zapewniająca wskazanie jego pojazdu. Identyfikacja pojazdu, według obwinionego, nie może być zastąpiona zeznaniami funkcjonariuszy policji. Świadectwo legalizacji urządzenia ISKRA - 1, nie powinno być brane pod uwagę przez Sąd, ponieważ nie stanowi ono źródła obowiązującego prawa. Art. 87 Konstytucji stanowi, że źródłami obowiązującego prawa są Konstytucja, ustawy, ratyfikowane umowy międzynarodowe oraz rozporządzenia. Przepis ten nie wymienia świadectw legalizacji urządzeń. Obwiniony B. B. w swoich wyjaśnieniach powołał się również na kilka orzeczeń Sądów, wydanych w związku z użyciem przez funkcjonariuszy Policji urządzenia typu ISKRA - 1.

Argumentacja obwinionego okazała się jednak całkowicie chybiona w realiach niniejszej sprawy.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania przesłuchanych w sprawie świadków M. M. (1) i P. K., albowiem brak było jakichkolwiek podstaw do zakwestionowania ich treści. Zeznania te charakteryzują się wewnętrzną spójnością. Wzajemne odniesienie zeznań obu świadków do siebie, pozwoliło na odtworzenie przebiegu kontroli prędkości pojazdu kierowanego przez obwinionego. Ze zgodnych relacji świadków wynika, iż w dniu 2 czerwca 2016 r. pełnili służbę patrolową w miejscowości D.. Tam M. M. (1) dokonał pomiaru prędkości pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...)TU. Pomiar dokonywany był przy pomocy urządzenia radarowego ISKRA-1. W chwili dokonywania pomiaru na drodze obowiązywało ograniczenie prędkości do 40 km/h, wynikające z przepisów ruchu drogowego, określone przez znak pionowy B - 33. Kontrolowany pojazd poruszał się z prędkością 70 km/h. Kierującym okazał się B. B.. W ocenie Sądu zeznania świadków w tym zakresie są wiarygodne i znajdują potwierdzenie w notatce urzędowej sporządzonej bezpośrednio po zdarzeniu. Sąd nie znalazł żadnych powodów, które pozwalałyby na podważenie wiarygodności zeznań funkcjonariuszy policji w tym zakresie. Wręcz przeciwnie tworzą one logiczny, uzupełniający się ciąg. Świadkowie od wielu lat są funkcjonariuszami policji, w tym w zespole ruchu drogowego. Na co dzień posługują się radarowym urządzeniem do pomiaru prędkości typu ISKRA-1. Z ich zgodnych relacji wynika, iż w dniu dokonywania pomiaru urządzenie pomiarowe nie sygnalizowało awarii, co więcej M. M. (1) i P. K. zgodnie zeznali, iż w swojej pracy z tym urządzeniem (odpowiednio 7 i 10 lat) nie spotkali się z tym, aby urządzenie tego rodzaju zasygnalizowało awarię. M. M. (1) wskazał, że jest to bardzo funkcjonalne urządzenie. Natomiast P. K. podniósł, że nawet gdyby urządzenie sygnalizowało awarię, nie było by z pewnością użyte. Jednocześnie świadkowie ci wskazywali, iż w instrukcji obsługi urządzenia wskazane są czynniki, które mogą mieć zakłócający charakter dla jego pracy, takie jak skrajne warunki atmosferyczne (duża wilgotność), czy też silne oddziaływanie linii wysokiego napięcia. Jednakże z zeznań świadków wynika, iż w dniu i miejscu dokonywania przedmiotowego pomiaru okoliczności takie nie występowały. Świadek K. wskazał, że gdy jedzie rząd pojazdów to pomiar może np. dotyczyć 3 pojazdu, a nie pierwszego. Przy czym obaj świadkowie zgodnie zeznali, że pojazd kierowany przez obwinionego w chwili, gdy dokonywano pomiaru jego prędkości nie poruszał się w kolumnie, ani nie był wyprzedzany przez inny pojazd. Potwierdza to również notatka urzędowa sporządzona tuż po zdarzeniu. Również w tym zakresie zeznania świadków, w ocenie Sądu, uznać należy za wiarygodne i stanowiące obiektywne źródło dowodowe. Świadkowie nie mieli żadnego interesu w tym, aby bezpodstawnie obciążać obwinionego i pomawiać go o zachowania, które nie miały miejsca w rzeczywistości. Są oni doświadczonymi funkcjonariuszami policji, zdającymi sobie sprawę z ograniczeń technicznych wykorzystywanego w ich służbie urządzenia pomiarowego typu ISKRA-1.

Ustalając stan faktyczny Sąd, poza zeznaniami wyżej wymienionych świadków, uwzględnił również notatkę urzędową z 2 czerwca 2016 r. (k. 1) oraz świadectwo legalizacji ponownej przyrządu do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym o znaku fabrycznym ISKRA-1, o numerze fabrycznym (...)2009 r. wydane przez Dyrektora Okręgowego (...) Miar w Ł. (k. 2). Z tego ostatniego dokumentu wynika, iż urządzenie podlegające legalizacji spełnia wymagania określone rozporządzeniem Ministra Gospodarki z dnia 17 lutego 2014 r. w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości w ruchu drogowym, oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych (Dz. U. z 2014 r. poz. 281). Legalizacja urządzenia jest ważna do 31 marca 2017 r. W ocenie Sądu nie ma jakiegokolwiek okoliczności, dowodu, który pozwalałby na podważenie wiarygodności tego dokumentu.

Jak wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie pomiaru prędkości pojazdu kierowanego przez obwinionego dokonano za pomocą urządzenia ISKRA-1, posiadającego świadectwo legalizacji ponownej. Wystawiono je 24 marca 2016 r. i jest ono nadal ważne. Świadectwo legalizacji jest jedynym dokumentem wymaganym przez prawo metrologiczne, jakim powinien legitymować się przyrząd do pomiaru prędkości. Radar ISKRA-1 w chwili dokonywania pomiaru był sprawny. W chwili dokonywania pomiaru nie występowały żadne okoliczności czy to o charakterze pogodowym, czy terenowym, które mogłyby wywołać wpływ na działanie urządzenia pomiarowego. Dokonany przez funkcjonariusza policji M. M. pomiar był całkowicie prawidłowy, a urządzenie typu ISKRA-1 umożliwia identyfikację pojazdu, pomiaru którego prędkości dokonuje.

Radarowe urządzenie do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym typu ISKRA-1, – wbrew twierdzeniom obwinionego zawartym w wyjaśnieniach pisemnych – nie musiało być podłączone do dodatkowych przyrządów, pozwalających na jednoznaczną identyfikację pojazdu którego prędkość została wykazana, czy też wyposażone w inne urządzenie identyfikujące pojazd np. przez podanie jego numeru rejestracyjnego i nie musiało utrzymywać obrazu zarejestrowanego pojazdu, jego prędkości, godziny wykonania pomiaru itp., aby być urządzeniem zgodnym z rozporządzeniem Ministra Gospodarki z dnia 17 lutego 2014 roku w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych.

Urządzenie którym została zmierzona prędkość pojazdu obwinionego spełniało wszelkie wymagania, w związku z czym otrzymało świadectwo legalizacji ponownej ważne do dnia 31 marca 2017 roku (k. 2). Co więcej, przepis § 5 ust. 1 cyt. rozporządzenia nie nakłada obowiązku identyfikacji konkretnego pojazdu „przez urządzenie” radarowe typu I. (jak chciałby obwiniony). Przepis ten stanowi, iż konstrukcja i wykonanie przyrządu powinny zapewniać wskazanie pojazdu, którego prędkość została zmierzona. Oznacza to, iż wskazanie pojazdu, którego prędkość została zmierzona, może nastąpić także w taki sposób, jak w niniejszej sprawie, tj. na podstawie zeznań funkcjonariuszy Policji, którzy wykonali pomiar w określonych warunkach drogowych i zgodnie z zasadą działania radarowego urządzenia typu I.. Innymi słowy, przepisy prawa obowiązujące w Polsce, a w szczególności § 5 ust. 1 cyt. rozporządzenia, nie nakładają obowiązku, aby radarowy przyrząd do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym typu ISKRA – 1, samodzielnie miał dokonywać wskazania (identyfikacji) pojazdu. Treści § 5 ust. 1 tegoż rozporządzenia nie można odczytywać i analizować w oderwaniu od innych jego zapisów, jak chociażby § 8 ust 1, który stanowi, iż „w przyrządzie bez urządzeń dodatkowych rejestrujących powinien być wyświetlany wynik pomiaru prędkości, powinno być zablokowane wykonanie nowego pomiaru do czasu skasowania przez użytkownika przyrządu wyniku wykonanego pomiaru prędkości (...)”. Dodatkowo wskazać należy, iż wymogi dla przyrządu pomiarowego z dodatkowymi urządzeniami rejestrującymi określa § 9 ust 1 rozporządzenia, który stanowi, iż przyrząd tego rodzaju powinien „rejestrować wynik pomiaru prędkości oraz datę i co najmniej godzinę i minutę wykonanego pomiaru; umożliwiać identyfikację pojazdu w sposób określony w instrukcji obsługi”. Z przepisów tych wynika, że przyrząd typu ISKRA-1 (bez dodatkowego urządzenia rejestrującego) powinien jedynie zapewnić (umożliwić) dokonanie wskazania konkretnego pojazdu, co jest dokonywane przez obsługującego przyrząd, a także drugiego funkcjonariusza Policji pełniącego służbę.

Sąd uznał, iż obwiniony winien jest popełnienia zarzucanego mu czynu, to jest wykroczenia z art. 92a kw. W myśl art. 92a kw kto, prowadząc pojazd nie stosuje się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym, podlega karze grzywny. Wykroczenie to ma charakter formalny, co oznacza, iż do jego znamion nie należy skutek w postaci spowodowania jakiegokolwiek zagrożenia czy utrudnienia w ruchu.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że obwiniony B. B. w dniu 2 czerwca 2016 roku o godzinie 17.15 w miejscowości D., gm. R., kierując samochodem marki A. o nr rej. (...), nie zastosował się do znaku B-33, w wyniku czego przekroczył dozwoloną prędkość o 30 km/h. Wobec powyższego, zachowanie obwinionego wyczerpało znamiona wykroczenia z art. 92a kw.

Na podstawie art. 92a k.w. Sąd wymierzył obwinionemu karę 200,00 zł grzywny.

Ustalając rodzaj i wymiar kary Sąd wziął pod uwagę szkodliwość społeczną czynu, rodzaj naruszonych obowiązków, okoliczności zdarzenia oraz wielkość przekroczenia prędkości. Wymierzając obwinionemu karę, Sąd kierował się przesłankami zawartymi w art. 33 k.w. Kara ta nie jest nadmiernie surowa, ale jednocześnie w pełni adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu obwinionego. Jest oczywistym bowiem, że każdy kierujący pojazdem mechanicznym zobowiązany jest do dostosowania się do ograniczenia prędkości wynikającego z ustawy, ze znaku drogowego lub z decyzji organu rejestrującego. Społeczna szkodliwość przypisanego obwinionemu czynu była znaczna. Wydając niniejsze orzeczenie uwzględniono ponadto społeczne oddziaływanie oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze orzeczonej kary, które mają stanowić adekwatną względem popełnionego czynu represję wobec sprawcy.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 118 § 1 i 4 kpw w zw. z § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia. Opłatę wymierzono na podstawie art. 21 pkt 2 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych. Na gruncie niniejszej sprawy, Sąd nie znalazł żadnych podstaw, aby obwinionego zwolnić od kosztów sądowych w całości albo części (art. 119 kpw w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. a contrario).